

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

TREDJE AFDELING

SAG M.R. mod SCHWEIZ

(Klage nr. 6040/17)

DOM

STRASBOURG

Den 16. juni 2020

Denne dom er endelig. Der kan foretages mindre formelle ændringer i dommen.

[...]

SAGENS BAGGRUND

1. Klager er født i 1981 og bosat i Aarwangen. Han repræsenteres ved R. Sheybani, advokat.

2. Den schweiziske regering ("Regeringen") var repræsenteret ved dens ansatte, A. Chablais, der er permanent repræsentant for Schweiz ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

I. DEN FØRSTE ASYLANSØGNING

3. Klager ankom den 17. marts 2009 til Schweiz, hvor han ansøgte om asyl og præsenterede sig under identiteten M.N, født i 1983, i Djahrum (provinsen Fars). Han afleverede en oversættelse af et iransk identitetsdokument til myndighederne. Han forklarede under høringerne, der fandt sted den 24. marts og den 6. april 2009, at han aldrig havde været politisk aktiv i Iran, og at han havde forladt landet på grund af den diskrimination, som han regelmæssigt blev udsat for på grund af sit tilhørsforhold til sunni-samfundet.

4. Den 14. august 2009 nægtede forbundskontoret for migration (nu og herefter: Statssekretariatet for migration ["SEM"]) at behandle klagers asylansøgning og beordrede, at han skulle udsendes fra Schweiz med den begrundelse, at han ikke havde dokumenteret sandsynlige og undskyldelige grunde til den manglende fremlæggelse af identitetsdokumenter. Desuden bemærkede SEM, at klager ikke havde fremlagt tilstrækkelige oplysninger til, at sekretariatet kunne vurdere, om der forelå seriøse og konkrete årsager til at antage, at han ville løbe en reel risiko for at blive udsat for alvorlige overgreb i Iran. Sunni-samfundet udgjorde ti til femten procent af den iranske befolkning og var repræsenteret i parlamentet, så klagers blotte medlemskab af dette mindretal bragte ikke hans liv i fare. Det blev desuden ikke troværdigt dokumenteret, at han skulle have været nægtet adgang til militærtjeneste og arbejdsmarkedet, fordi han var sunni. Med hensyn til de påståede problemer, som han skulle have haft i forhold til politiet, navnlig for at have indtaget alkohol i tilstedeværelse af en ung kvinde, nåede ikke den krævede grad af intensitet til at tilkende ham flygtningestatus.

5. Den føderale forvaltningsdomstol ("TAF") stadfæstede denne afgørelse ved dom af 31. august 2009.

II. DEN ANDEN ASYLANSØGNING

6. Den 28. februar 2013 anmodede klager om en ny behandling af asylansøgningen - denne gang under identiteten M.R., født i 1981. Han gentog sine tidligere begrundelser og forklarede, at han var blevet politisk aktiv under sit ophold i Schweiz. Han fremhævede, at hans deltagelse i talrige protester mod styret, mens han var i eksil, skulle havde vakt de iranske myndigheders interesse, der skulle have lagt pres på hans familie i Iran for at få ham til at

ophøre med aktiviteterne. Hvis han vendte tilbage til landet, risikerede han at blive tortureret, fængslet eller endog dræbt.

7. Den 13. juni 2014 afviste SEM ansøgningen, som det behandlede som anden asylansøgning. Myndigheden bemærkede, at det ganske vist var erkendt, at de iranske hemmelige tjenester var i stand til at foretage nær overvågning af politiske aktiviteter, navnlig udøvet af iranske statsborgere, der er bosiddende i udlandet, mod det siddende styre i Teheran. Myndighedernes opmærksomhed var imidlertid rettet mod mennesker med en særlig profil, der handlede ud over de sædvanlige rammer for masseprotest, og som havde stillinger eller udførte aktiviteter af en sådan art, at de udgjorde en seriøs og konkret trussel mod den pågældende regering, hvilket ikke var tilfældet med klager, som aldrig havde været politisk aktiv i Iran. Påstanden om, at klagers familie var sat under pres som følge af hans deltagelse i demonstrationer i Schweiz, var urealistisk, navnlig da der ikke var fremlagt konkrete beviser i denne henseende.

8. Klager redegjorde i sin klage af 16. juli 2014, der blev indleveret mod denne afgørelse, for, at han i modsætning til det anførte i forbindelse med sin første asylansøgning havde været involveret i politiske aktiviteter i Iran, hvor han havde bidraget til bekæmpelse af ayatollahens diktatoriske indflydelse som sympatisør med Folkets Mujahedin (People's Mojahedin Organisation of Iran - PMOI). Da han skulle have været udsat for chikane fra politimyndighedernes side, skulle han imidlertid have truffet beslutningen om at forlade Iran og skjult sin sande identitet ved ankomsten til Schweiz af frygt for, at hans familie i Iran skulle blive udsat for problemer. Han påstod med hensyn til de politiske aktiviteter i Schweiz, at han havde spillet en vigtig rolle i en sultestrejke over flere måneder foran FN-bygningerne i Genève for at protestere mod de grusomheder, der blev begået af shiitiske militser i Irak mod Ashraf-lejren, hvor der befandt sig medlemmer af PMOI. Han skulle derfor have givet flere interviews til PMOIs fjernsynskanal, der blev udsendt via satellit. Der skulle ligeledes ligge et kort interview, hvor han fremstod under pseudonym, på YouTube.

9. TAF afviste klagen den 27. april 2015. Domstolen konstaterede for det første i sin dom, at den identitet, som klager påberåbte sig, ikke svarede til den, som han havde oplyst i forbindelse med sin første asylansøgning, og at der fortsat var tvivl om den identitet, som klager efterfølgende havde påberåbt sig. Denne tvivl blev forstærket af flere uoverensstemmelser i klagers redegørelse for de faktiske forhold. For det andet bemærkede TAF med hensyn til de begrundelser, der blev påberåbt til støtte for klagers flygtningestatus, at det entydigt fremgik af proceduren i forbindelse med hans første asylansøgning, at han aldrig havde erklæret, at han skulle have haft politiske aktiviteter eller endog været PMOI-sympatisør, før han forlod Iran. Hans påstande derom i forbindelse med den anden asylansøgning forekom derfor at være fremsat udelukkende med henblik på sagen. Desuden understøttede beviserne i sagen ikke konklusionen om, at klager skulle have en særligt eksponeret politisk modstanderprofil. De fotografier og videooptagelser, som han optrådte på og i, navnlig ved en talerstol under demonstrationer i Schweiz, gjorde det ikke muligt at sammenligne ham med en genkendelig og identificerbar modstander, der var engageret mod det

iranske styre, især ikke da han talte under pseudonym, selv om det erkendes, at fotografierne og videooptagelserne har været delt og gjort tilgængelige for efterretningstjenesterne.

III. ANFÆGTET ASYLPROCEDURE FOR DOMSTOLEN (TREDJE ASYLANSØGNING)

10. Den 19. april 2016 indleverede klager en tredje asylansøgning - stadig under identiteten M.R., født i 1981. Han hævdede, at han siden afvisningen af sin anden asylansøgning havde øget sit engagement i PMOI og indtaget en ledende position i forbindelse med talrige demonstrationer i Schweiz mod det iranske styre, navnlig under de møder, der blev afholdt sideløbende med samlingerne i FN's Menneskerettighedsråd (UNHRC) i Genève. Den 24. september 2015, få dage efter en demonstration i Bern, skulle klagers far, der bor i Iran, være blevet arresteret af efterretningstjenesterne, som skulle have ønsket informationer om, hvorfor klager støttede Folkets Mujahedin. Klagers far skulle have afvist ethvert ansvar for sin søns politiske engagement og blev løsladt efter fem dage. Klager skulle endvidere i forbindelse med indgivelsen af en ansøgning om tilladelse til demonstration den 3. december 2015 have haft en samtale med en kriminalbetjent fra kantonen Bern, der skulle have fortalt ham, at han burde bekymre sig om sin sikkerhed på grund af det intense engagement mod det iranske styre. Også iranske embedsmænd, som han mødte i Genève, skulle mundtligt have opfordret ham til at ophøre med aktiviteterne. Til støtte for sin ansøgning fremlægger klager forskellige beviser, navnlig en original fødselsattest, en fotokopi af sit iranske kørekort, en fotokopi af et eksamensbevis inden for datalogi, to badges for adgang til møder i UNHRC, der blev afholdt den 18. september 2015 og 11. marts 2016 om menneskerettigheder i Iran, et brev fra formanden for en forening, der støtter PMOI ("*Verein des Iranischen Widerstandes, Anhänger der Volksmujahedin*"), der er dateret den 13. august 2015, anbefalingsbreve, et brev fra komitéen for familier til beboere i Ashraf af 22. maj 2015, forskellige tilladelser til demonstrationer, der blev afholdt mellem juli 2015 og april 2016, og som var i N.Ms navn samt, fotografier, der viser klager under demonstrationerne.

11. Ved afgørelse af 28. april 2016 afviste SEM den tredje asylansøgning og bemærkede endnu en gang, at klager ikke havde gjort sig bemærket ved et politisk engagement i et omfang, der indebar en konkret risiko for forfølgelse i tilfælde af tilbagesendelse til Iran.

12. Klager klagede den 31. maj 2016 over denne afgørelse og gentog sine tidligere anførte klagepunkter.

13. Den 22. juli 2016 besluttede TAF, at denne åbenlyst ubegrundede klage skulle afvises. TAF bemærkede navnlig, selv om det ikke kunne udelukkes, at de iranske efterretningstjenester havde kendskab til klager og hans eksilaktiviteter, at klager ikke faldt ind under en kategori af personer, der på grund af deres aktiviteter eller funktion blev betragtet som alvorlige modstandere af styret. Klagers engagement i eksil, som var begrænset til administrative og organisatoriske opgaver samt deltagelse i demonstrationer, oversteg ikke mange af hans landsmænds, og han havde ikke inden for det

iranske samfund haft en rolle som fremtrædende leder og meningsdanner eller nogen væsentlig indflydelse på indholdet af de demonstrationer, som han havde deltaget i. De fremlagte beviser gjorde det ikke muligt at rejse tvivl om denne analyse. Med hensyn til den påståede anholdelse af hans far var der tale om simple påstande, der på ingen måde var dokumenteret.

IV. ANVENDELSE AF REGEL 19 I DOMSTOLENS PROCESREGLEMENT OG EFTERFØLGENDE UDVIKLING I SAGEN

14. Den 18. januar 2017 indgav klager en klage til Domstolen og bad den om at anvende regel 39 i procesreglementet med henblik på at opnå en udsættelse af udvisningen. Han sagde, at han aktivt havde gjort indsigelse mod det iranske regime, både før og efter flugten.

15. Han forklarede, at han primært havde konverteret til sunnisme i en alder af femten år for at markere sin modstand mod det shiitiske styre, efter at han blev optaget på det islamiske universitet i september 1999, og at han i den forbindelse havde organiseret flere strejker mod styret med krav om flere rettigheder for studerende. Da universitetet fik at vide, at han var sunni, skulle han være nægtet adgang til eksamen og bortvist. Han skulle derefter have begyndt at interessere sig for en sunni-kurdisk uafhængighedsbevægelse, der var imod den teokratiske stat og nægtet militærtjeneste. Han skulle i 2001 være taget til Mahâbad for at møde den kurdiske opposition og deltage i deres kamp, hvor hans rolle hovedsageligt var propagandistisk. Han skulle mellem 2001 og 2006 have krydset Iran fra Kurdistan for at samle nye medlemmer til sin sag. Han skulle, mens han handlede for den sunni-kurdiske bevægelse, have fulgt de udsendelser, der blev sendt af iransk nationalt fjernsyn, hvor han skulle have fået kendskab til kampen ledet af PMOI, en bevægelse som han derefter besluttede at støtte, og på hvis vegne han skulle have distribueret cd-rommer med udsendelser, der fordømmer styrets magtmisbrug. Klager skulle efter at være arresteret og mishandlet af Basij-militsen i slutningen af 2008 og i frygt for en ny arrestation have søgt tilflugt i Teheran. Kort efter at han var rejst til den iranske hovedstad, skulle efterretningspolitiet være brudt ind i hans forældres hjem i Shiraz og have fundet de omstridte cd-rommer på hans værelse. Hans forældre skulle derefter have kontaktet ham og bedt ham om ikke at vende tilbage til Shiraz. Klager skulle af frygt for at blive arresteret være flygtet fra Iran til Schweiz, hvor han mødtes med PMOI-tilhængere to måneder senere og fortsatte sit politiske engagement. Han skulle have organiseret og deltaget i forskellige demonstrationer, hvor han skulle have taget ordet og være blevet filmet. Hans taler skulle have været sendt på internettet og på iransk nationalt fjernsyn.

16. Han hævdede ligeledes, at hans far den 16. oktober 2016 blev indkaldt af det iranske efterretningsministerium, og at efterretningstjenesterne ti dage senere afhørte hans onkel og gennemsøgte onklens hjem i Teheran. Til støtte for sine klager fremlagde klager navnlig et brev fra sin far om farens tilbageholdelse grund af ham, et støttebrev fra repræsentanten i Tyskland for det nationale råd for den iranske modstand af 25. august 2016, fotografier af demonstrationer, henholdsvis oplysningskampagner om

menneskerettighedssituationen i Iran, der fandt sted i Bern og Genève i 2016, samt skærmbilleder fra iransk nationalt fjernsyn, der viser billeder af demonstrationer i Genève i august og oktober 2016.

17. Den 20. januar 2017 besluttede den faste dommer at lade regel 39 i Domstolens procesreglement finde anvendelse.

RETLIGE BETRAGTNINGER

I. OM DEN PÅSTÅEDE OVERTRÆDELSE AF KONVENTIONENS ARTIKEL 2 OG 3

[...]

A. Om antagelse til realitetsbehandling

1. Parternes påstande

22. Regeringen påstår, at klager ligeledes ikke har udtømt de nationale retsmidler vedrørende forholdene efter afsigelse af TAF's dom den 22. juli 2016. Den hævder, at klager havde kunnet gøre disse nye forhold gældende ved de nationale domstole ved at indgive en ny asylansøgning.

23. Klager svarer, at det ikke var muligt for ham at tage stilling til regeringens formalitetsindsigelse, idet den ikke redegjorde for, hvilke faktiske forhold der ikke allerede skulle være anført i forbindelse med de forudgående procedurer. Under alle omstændigheder skulle de faktiske forhold, der er påberåbt i hans tredje asylansøgning, være identiske med dem, der fremgår af hans klage til Domstolen.

2. Domstolens bemærkninger

24. Domstolen bemærker, at substansen af de klagepunkter, som klager fremsatte i forbindelse med den tredje asylansøgning, hovedsageligt vedrører hans aktiviteter på stedet, men ligeledes i et vist omfang årsagerne til flugten. Den bemærker endvidere, selv om klager ved begæringen om anvendelse af regel 39 i Domstolens procesreglement reelt for første gang påberåbte sig faktiske forhold efter TAF-dommen af 22. juli 2016, at disse forhold åbenlyst indgår i kontinuiteten af hans beretning. At kræve at disse faktiske forhold, som ikke i sig selv forekommer afgørende for sagens udfald, hvilket der vil blive redegjort for nedenfor (jf. afsnittet "Om realiteten"), behandles isoleret i forbindelse med en fjerde asylansøgning, ville i det foreliggende tilfælde i det mindste være formalistisk. Der skal i denne henseende henvises til, når en asylansøger endnu ikke er udvist, at den dato, der ifølge Domstolens praksis skal lægges til grund for vurderingen af en eventuel reel risiko for mishandling, skal være datoen for Domstolens behandling af sagen (*F.G. mod*

Sverige [Storkammeret], nr. 43611/11, præmis 115, 23. marts 2016). Domstolen afviser herefter Regeringens formalitetsindsigelse.

25. Domstolen bemærker i øvrigt, at klagepunktet om overtrædelse af Konventionens artikel 2 og 3 ikke er åbenbart ugrundet i henhold til Konventionens artikel 35, stk. 3, litra a, og at klagepunktet ikke er i konflikt med nogen anden afvisningsgrund. Klagen erklæres hermed for egnet til påkendelse.

B. Om realiteten

1. Parternes påstande

26. Klager hævder, at han, hvis han udvises til Iran, vil blive udsat for behandling i strid med Konventionens artikel 2 og 3, fordi han sympatiserer med PMOI og har anmodet om asyl i Schweiz.

27. Klagers vigtigste påstande, der blev fremlagt for Domstolen, er opsummeret ovenfor (præmis 14-16), herunder hans konvertering til sunnismen i en alder af femten år for at markere modstand mod det shiitiske styre, hans interesse og aktiviteter i en sunni-kurdisk uafhængighedsbevægelse mod den teokratiske stat, hans støtte til PMOI-bevægelsen, hans arrestation i slutningen af 2008, hans flugt til Schweiz og hans politiske aktiviteter mod det iranske styre i det nævnte land.

28. Klager vedgår desuden, at han ikke oplyste sin reelle identitet og sine reelle begrundelser for asyl, da han indgav sin første asylansøgning, idet han forklarer, at han handlede således for ikke at tage for mange risici i tilfælde tilbagesendelse til Iran. Det ville desuden ikke have været muligt for ham at vende tilbage til begrundelserne for asyl forud for flugten i hans begæring om ny behandling af 28. februar 2013 i betragtning af selve proceduren. Ingen af hans påstande, der er fremsat for Domstolen, er således for sent fremsat, idet han tydeligt har redegjort for begrundelserne i sin tredje asylansøgning af 19. april 2016, der er genstand for denne procedure. Han faldt desuden, i modsætning til hvad de nationale myndigheder havde lagt til grund, ind under en kategori af mennesker, der i kraft af deres aktiviteter og funktioner opfattes som en fare for det iranske styre.

29. Regeringen bemærker først og fremmest, at den faktiske situation, som klager har fremlagt for Domstolen, adskiller sig meget fra den, der fremgår af de nationale beslutninger, og indeholder nye oplysninger efter disse afgørelser. Klager havde i sin første asylansøgning således på den ene side ikke oplyst, at han var konverteret til sunnismen for at markere sin modstand mod styret, men redegjort for, at det var hans forældres trosretning. Han havde på den anden side erklæret, at han ikke fik lov til at aftjene værnepligt på grund af sin trosretning, og ikke, at han bevidst havde afvist det af politiske årsager. Desuden havde klager i ingen af de tre nationale sager nævnt ransagningen efter cd-rommen i familiens hjem kort før hans flugt eller oplyst, at han havde besluttet at flygte fra Iran af denne grund.

30. Regeringen henviser derefter til, at klager havde indgivet sin første asylansøgning under en anden identitet end den, han brugte i de efterfølgende procedurer. Klager forklarede, at han i sin anden ansøgning havde brugt et

falsk navn, fordi han frygtede, at hans familie kunne retsforfølges, hvis de iranske myndigheder fik at vide, at han havde ansøgt om asyl i Schweiz. De nationale myndigheder har imidlertid på grundlag af en detaljeret analyse konkluderet, at klagers påstande i denne henseende ikke var troværdige. Efter Regeringens opfattelse rejser klagers adfærd i denne henseende alvorlig tvivl om hans troværdighed i sin helhed.

31. Med hensyn til årsagerne til flugten henviser Regeringen til, at klager i sin første asylansøgning erklærede, at han aldrig havde udøvet politiske aktiviteter i Iran, og at han ikke havde omtalt de grunde, der blev fremsat for Domstolen, over for myndighederne. I klagen til TAF af 16. juli 2014 var hans aktiviteter i Iran beskrevet yderst summarisk, og klager forklarede ikke, hvorfor han havde ventet til indgivelsen af klagen til Domstolen med at redegøre detaljeret for baggrunden for flugten. Hans forklaringer om, at en anden asylansøger havde rådet ham til ikke at offentliggøre de politiske aktiviteter for at undgå at bringe sig selv i fare i tilfælde af tilbagesendelse til Iran, var ikke overbevisende, især da klager allerede kort havde nævnt visse aktiviteter, som han havde udført i oprindelseslandet under den anden asylprocedure, og at de iranske myndigheder ifølge hans fremlæggelse af de faktiske forhold var underrettet om hans aktiviteter på tidspunktet for hans afrejse. Efter Regeringens opfattelse havde klager ikke dokumenteret et politisk engagement mod styret inden afrejsen fra Iran.

32. Med hensyn til klagers politiske aktiviteter i Schweiz fremhæver Regeringen, at de nationale myndigheder, især TAF i sin dom af 22. juli 2016, har detaljeret redegjort for, hvorfor det kan antages, at klager ikke skulle have tiltrukket sig de iranske myndigheders opmærksomhed som seriøs modstander af det eksisterende styre. Klager var, især som taler, ikke specielt eksponeret under de demonstrationer, som han deltog i. Selv om det så ud til, at han var ansvarlig for organisationen og til dels sikkerheden under demonstrationerne, var det en rent administrativ aktivitet. Klager havde deltaget i konferencer i Genève som en simpel tilhører og havde ikke profil af udsat modstander. De fremlagte beviser var ikke af en sådan karakter, at de beviser en risiko for behandling i strid med Konventionen.

2. Domstolens bemærkninger

a) Generelle principper

33. Domstolen henviser regelmæssigt til, at de kontraherende stater i medfør af et almindeligt accepteret internationalt princip og uden at dette berører forpligtelser affødt for dem af traktater, herunder Konventionen, har ret til at kontrollere ikke-statsborgeres indrejse, ophold og udsendelse. Udvisning af en udlænding fra en kontraherende stat kan imidlertid rejse et problem i forhold til artikel 3, og den pågældende stat kan dermed ifalde erstatningsansvar i henhold til Konventionen, når der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende person ved udvisning til destinationslandet der vil kunne løbe en reel risiko for at blive udsat for en behandling, der strider mod artikel 3. I dette tilfælde indebærer artikel 3 en forpligtelse til ikke at udvise den pågældende person til dette land (*F.G.*, nævnt ovenfor, præmis 111).

34. For at fastslå, om der foreligger seriøse og konkrete årsager til at

antage, at den pågældende person løber denne reelle risiko, må Domstolen ikke undlade at undersøge situationen i destinationslandet i henhold til kravene i artikel 3. I henhold til disse krav skal den mishandling, som klager påstår, at han vil blive udsat for i tilfælde af udsendelse, frembyde et minimum af alvor for at falde ind under anvendelsesområdet for artikel 3. Bedømmelsen af dette minimum er relativ. Den afhænger af samtlige omstændigheder i sagen (F.G., nævnt ovenfor, præmis 112).

35. Når der har været en national procedure, falder det ikke ind under Domstolens beføjelser at anvende egen bedømmelse af forholdene i stedet for de nationale domstoles bedømmelse, da det i princippet er op til de nationale myndigheder at vurdere de af dem indhentede informationer. De nationale myndigheder står i princippet bedst i forhold til at vurdere de faktiske forhold og navnlig vidners troværdighed, idet de har haft mulighed for at se, undersøge og vurdere den pågældende persons adfærd (F.G., nævnt ovenfor, præmis 118). Domstolen må imidlertid anse det for godtgjort, at den vurdering, der er foretaget af myndighederne i den pågældende kontraherende stat, er fyldestgørende og tilstrækkeligt dokumenteret af interne oplysninger og oplysninger fra andre troværdige og objektive kilder (X mod Nederlandene, nr. 14219/17, præmis 72, 10. juli 2018).

36. Domstolen vurderer endeligt, at den generelle situation for menneskerettighederne ikke i sig selv forhindrer enhver tilbagesendelse til dette land. Domstolen vil derfor bestræbe sig på at kontrollere, om klagers personlige situation er således, at tilbagesendelsen til Iran ville være i strid med Konventionens artikel 2 og 3 (A. mod Schweiz, nr. 60342/16, præmis 40, 19. december 2017; S.F. m.fl. mod Sverige, nr. 52077/10, præmis 64, 15. maj 2012).

b) Anvendelse af ovennævnte principper i den foreliggende sag

37. I den foreliggende sag bemærker Domstolen, at klager indgav tre asylansøgninger i Schweiz, som blev omhyggeligt behandlet af de nationale myndigheder. Der er intet, der tyder på, at de pågældende procedurer var uden effektive garantier til beskyttelse af klager mod vilkårlig udvisning eller at de på anden måde skulle have været behæftet med mangler.

38. Med hensyn til klagers politiske aktiviteter i Iran bemærker Domstolen, ligesom Regeringen, at de erklæringer, som klager fremsatte ved de nationale domstole, i mange henseender var usammenhængende. Da han indgav sin første asylansøgning i 2009, erklærede klager, der blev hørt om begrundelserne for asyl, tydeligt, at han aldrig havde været politisk aktiv i Iran, og at han havde forladt landet på grund af sit tilhørsforhold til det sunniske samfund. I ansøgningen af 28. februar 2013, der blev behandlet som anden asylansøgning, nævnte han heller ikke, at han havde haft problemer på grund af et politisk engagement i Iran, men påstod tværtimod udtrykkeligt, at han blev politisk aktiv under sit ophold i Schweiz (ovenstående præmis 6). Argumentet om, at det ikke ville have været muligt for ham at vende tilbage til begrundelserne for asyl i begæringen om at tage afgørelsen op til fornyet overvejelse af 28. februar 2013 er, i betragtning af selve proceduren, ikke overbevisende, idet han senest på tidspunktet for klagen til TAF vidste, at SEM havde omklassificeret hans begæring af 28. februar 2013 til anden

asylansøgning. Klager ventede ikke desto mindre indtil den 19. april 2016, det vil sige syv år efter ankomsten til Schweiz, med for første gang at meddele asylmyndighederne, at han ”sympatiserede med Folkets Mujahedin”, som havde ”hjulpet med at handle mod ayatollahens diktatoriske indflydelse” i Iran. Domstolen finder det overraskende, at klager ventede så længe med at underrette myndighederne om et forhold af så stor betydning for hans ansøgning. Klager har med hensyn til det i det mindste vedvarende politiske engagement, som han hævder at have haft før 2009, navnlig til fordel for den kurdiske sag, som det fremgår af ansøgningsformularen (jf. præmis ovenstående 15), intet beskrevet herom til de nationale myndigheder, og det kan således ganske enkelt ikke anses for troværdigt, navnlig da klager ikke overbevisende forklarer, hvorfor han ikke tidligere havde været i stand til at påberåbe sig disse forhold, der dog var vigtige for behandlingen af hans asylansøgning. Disse påstande er under alle omstændigheder ikke baseret på konkrete beviser. Domstolen tilslutter sig som følge heraf Regeringens anbringender med hensyn til begivenhederne i Iran, for så vidt som den ikke er overbevist om klagers argument om, at han skulle være blevet bemærket af myndighederne før flugten.

39. Med hensyn til klagers aktiviteter på stedet bemærker Domstolen, at klager påberåber sig den iranske modstandsbevægelse som PMOI-sympatisør, hvilket vil udsætte ham for alvorlige risici for hans liv og fysiske og psykiske integritet. Han skulle blandt andet i Schweiz havde deltaget i og været med til at organisere forskellige demonstrationer med det iranske styre, hvor han skulle være blevet fotograferet og filmet.

40. Domstolen er bekendt med, at PMOI er en vigtig aktør i oppositionen i Iran. Det er af denne grund, at Domstolen i tidligere sager har vurderet, at der var væsentlige grunde til at antage, at personer med etablerede forbindelser med denne organisation kunne blive mishandlet eller endog dræbt i Iran (jf. *Abdolkhani og Karimnia mod Tyrkiet*, nr. 30471/08, 22. september 2009, hvor klagerne i årevis havde udført politiske oppositionsaktiviteter i forbindelse med PMOI i Iran og havde opnået flygtningestatus fra De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge). Domstolen henviste efterfølgende til sagen *Abdolkhani og Karimnia*, der er nævnt ovenfor, for konstatering af en overtrædelse af Konventionens artikel 3 i forbindelse med sagen *Keshmiri mod Tyrkiet* (nr.36370/08, præmis 26, 13. april 2010), som ligeledes vedrørte tidligere medlemmer af PMOI, og hvis risiko for forfølgelse i tilfælde af udvisning til Iran aldrig var blevet behandlet af de nationale myndigheder. Domstolen bemærker imidlertid, at den foreliggende klage adskiller sig fra de to sager, hvor den konstaterede en overtrædelse af artikel 2 og 3 i ovennævnte konvention, for så vidt som klager hverken har påvist eller endog påstået, at han havde haft stærke forbindelser med PMOI før afrejsen fra Iran, idet det desuden for nærværende understreges, at han aldrig havde hævdet, at han skulle have været et aktivt medlem, men kun sympatiseret med denne organisation.

41. Domstolen bemærker endvidere, at det i sager vedrørende aktiviteter på stedet generelt er meget vanskeligt at afgøre, om en person reelt er interesseret i den politiske sag, der står på spil, eller om hans engagement tjener som påskud til at skabe grund til asyl efter flugten. I udvisningssager har Domstolen derfor taget hensyn til faktorer som det faktum, at klager

allerede var en politisk aktivist, før han flygtede fra sit oprindelsesland, og at han havde været involveret i aktiviteter på stedet før indlevering af asylansøgningen (*A.A. mod Schweiz*) nr. 58802/12, præmis 41, 7. januar 2014). Domstolen har ligeledes undersøgt, om klager havde bidraget aktivt til at offentliggøre sin sag i den stat, hvor ansøgningen blev indleveret (*N. mod Finland*, nr. 38885/02, præmis 165, 26. juli 2005). I den foreliggende sag har klager ikke gjort det troværdigt, at han skulle have udøvet politiske aktiviteter inden afrejsen fra Iran, og det fremgår af dokumenterne i sagen, at hans engagement i eksil, ifølge hans egne udsagn, begyndte efter afvisningen af hans første asylansøgning (jf. ovenstående præmis 6), hvilket antyder, at han på tidspunktet for sin ankomst til Schweiz ikke var specielt involveret i det offentlige liv i sit oprindelsesland. Desuden antyder det faktum, idet hans tredje asylansøgning, der blev indgivet i 2016, hovedsageligt var baseret på hans øgede engagement i PMOI, mens han allerede på det tidspunkt var omfattet af en afgørelse om udsendelse, der var trådt i kraft, at klager selv havde valgt eller i det mindste accepteret at udsætte sig selv yderligere. Domstolen lægger under alle omstændigheder ligesom de nationale myndigheder til grund, at klager, hvis engagement i Schweiz var begrænset til at udføre administrative opgaver og deltage i demonstrationer, ikke fremstår med profil af seriøs modstander af det iranske styre.

42. Med hensyn til de nye forhold, som klager gør gældende over for Domstolen, dvs. farens tilsigelse den 16. oktober 2016 og ransagning af onklens hjem i Teheran, understøttes disse ikke af noget dokument. Med hensyn til fotografierne af demonstrationerne og skærmbillederne fra 2016 er disse ikke af en sådan karakter, at de påviser en specifik risiko for klager, og de foranlediger ikke Domstolen til at tilsidesætte de nationale myndigheders konklusioner.

43. På baggrund af ovenstående finder Domstolen, at klager ikke har fremlagt dokumentation for påstanden om, at han i tilfælde af tilbagevenden til Iran ville løbe en reel og konkret risiko for at blive udsat for behandling i strid med Konventionens artikel 2 eller 3. Hans udvisning medfører dermed ikke en krænkelse af artikel 2 eller artikel 3.

II. OM ANVENDELSE AF REGEL 39 I DOMSTOLENS PROCESREGLEMENT

44. Henset til ovenstående vurderer Domstolen, at anvendelsen af den foranstaltning, den har oplyst over for Regeringen i medfør af regel 39 i dens procesreglement, skal bringes til ophør (ovenstående præmis 14-17).